

קולנוע

גלאסנוסט

תחת שמי

מוסקווה

הקלות הבלתי נסבלת של הקיום בפסטיבל מוסקווה

ובכן, ימות המשיח קפצו גם עלי. הוומנטי הפסטיבל מוסקווה. ומי יעז לסרב להזמנה שכזו. בפעם הראשונה אחרי 30 שנות קיומו, אחרי 16 פסטיבלים (הפסטיבל נעדר אחת לשנתיים) וארבעה סרטים ישראליים — הוומנטי הפעם עיתונאי משראלי.

ואכן, היה לאירוע הזה טעם של "הפעם הראשונה". הגלאסנוסט איפשר לאנרז' ואיירה, שהיה מוחר רם במוסקווה עד תתה, לעמוד ב-

ראש חברי-השופטים ענוד סיכת סר ליריות. איברהים מוסה, בעלה של נאסטסיה קינסקי, מי שהביא למוסקווה את פריקו פליני, בראי שונה לפני שנתיים, היה גם הוא בחברי-השופטים, יחד עם ריג'י מנ' זל.

בראשונה הוקרן שם הדיקטטור הנודל ויחד איתו — גם זאת בפעם הראשונה — הותרו להצגה סרטים של ז'אן-לוק גודאר ויאסוויירו אוזו. את סירטו של פיל קאופמן הקי

לוח הבלתי-נסבלת של הקיום. על פי מילז קונרדה, לא יכלו הצ'כים לסבול בתחרות הרישמית. הם לחו צו על הרוסים, וכתוצאה מן הלחץ לא הוקרן הסרט בתחרות, אבל הוקרן מחוצה לה, וקאופמן ערך לו שולחן עגול על "מיז וקולנוע", דבר שהיה אסור עד היום בתכלית האיסור.

לפני שנה כבר שברה את הטאבו ורה הקטנה — סירטו הראשון של ואסילי פיצ'ול — שנרכש להפצה

נאטליה נגודה (במרכז) בתפקיד ורה הקטנה וערת החדש ביפלייבו'

בישראל, אבל משום מה נשמר עדיין בכיסו של המפיץ. לראשונה בתולדות הקולנוע הסובייטי ריכרו בו בצורה בוטה על מישהה מתמוטטת, ולא נחסכו גם סצינות מין גועזות. הסרט סיפר על זוג אוהבים צעיר הנתקל בסטגנציה ובניוון של ההורים.

זהו סרט אלים, המזכיר ביחסים העצורים שבין הדורות את מוריס פיאלה מלח"י אהבותיו. גילגולה הרוסי של סנדרין בונג היא

ואם היתה בפסטיבל אויירה של קרניבל, הרי אין זה לזכות רווקא. אמנם הלכ נוסה לסלות, אבל אם צריך גם לעבוד בפסטיבל, אז צווי, למשל, לפרסם תוכנית, ולא להשאיר את הכל לניחושם פראיים. ואם לפרסם, אז גם לעמוד בתוכנית, ולא לבטל כל סרט שני. ואם להזמין אורחים, אז גם לדאוג שמישהו יוכל למצוא אותם, כלומר, לפרסם רשימה של אורחים והיכן הם נמצאים. אחרת מה הטעם בתוכנית ומה הטעם באורחים, אם

מיטוב מאשה אלמונית, בולל הי טילחסה היא, סי הפליל את רונר רביס? אשה תחת השפעה, אשה אחרת, קפה בוד, זמוים מודרניים, חלף עם הרוח, פאדרה פאדרונה, ואז, נשח קראה.

חיפז? אשה אחרת. ירשליב? אשה אחרת. סי הפליל את חוד רביס? תל-אביב

מלון טרמינוס ***
(סינמק, ארצות-הברית) — סרט חובה. תשעה מתקת בת ארבע וח' צי שעות המוקד לא רק את מישי פס קלאס כורכי, אלא גם את כל מה שאפשר קום תופעה כמו באר' בי בעבר, ומאיים לאפשר תופעה כזאת שוב בעתיד. מבריק, מריר וסיקסי. כיסוי מארסל אופולס.

מיכתב מאשה ***
אלמנית (חונדה, ארצות-הברית) — סרט שחור-לבן של מאכס אפלט, משנת 1938, שיכול להי כיט בקלות את הסרטים שנעשו 50 שנה אדיר. סיפור אהבה טוטאלי על נקדה שהתאהבה בפסנתרן פור ות, ולסוח שבלתה עימו לילה אחד של אהבה וילדה את ילדו ככור חת עצמה, שמה לו אמונים במי סידח, והקריבה את חייה למענו. לאוי חודך וג'ון פונטיין הננים משרביס הקסם של אופולס.

מי הפליל את ריי ***
גד רביס? (חן, ארצות-הברית, חוצו גם ביושלים) — כל יצורי הליחוד המצידיים החררו משלוו תם סי לשח את המתחן המרגים

סירטי קולנוע בטלוויזיה

*** הרי הסיארה (יום רביעי, 2 באוגוסט, 22:05) — האמפרי בוגארט באחד משיאיו, בטרס אפל שכתב ג'ון יוסטון וביים ראל ואלש. שודד בנקים מלך מן הכלא למצע שאינו לפי רוחו. כך ידעו לעשות פעם סרטים.

*** חיסול בפיסגה (יום שני, 4 באוגוסט, 22:30) — מוגבל למעריצי קלינט איסטווד הכל יכול. הפעם הוא מורה לאמנות בעל עבר ביטחוני, האהוב לסבס על הרים. הביון מגייס אותו מחדש ומנצל את התחביב כדי להציל שוב את אמריקה מאויביה המושבעים (לא חשוב מי הם). המחצית השנייה של הסרט, על הר האייטר העקשן בשוויץ, אולי תביא קצת אוויר צונן לקייץ הישראלי הלוהט.

את הולום המפיקאי הקולנועי בשלמותו, אין דין בין אמת לריי מיון ויצור מצידי אינו ממשי פחות מיצור די. סב וסקינס אדיר בהתי חשב בעוסה. שהצטלם בדיאלוגים עם "מסך סחול", סב ומקיס נהנה מגיטי מלא של שפילברג וממיקי צעננת עילאית של צוות מאיירים שפלא שסאי גם זכאי לאוסקר שקיבל.

*** חלף עם הרוח (אורלי, ארצות-הברית) — אם כי מיקה לא ראיתם, זה סרט חובה. לא חשב מה איכותו האכסולוטית של המצור, הסיפור על בת הדרום העצמאית והעקשנית ואהבותיה הנחלות מן הדיים, ועל מילחמת הצפון נגד הדרום ברקע, הם אבך רך בטלחות הקלנרע. ואיפה תמי צאו עוד מישהו שידמה לווייאן לי ולקלאק גייבל?

*** נקרת קריאה (צפון, צרפת) — סרט בתוך סרט על ספר בתוך ספר. דרפתקאותיה של אשה צעירה שמקצועה בחיים הוא לקי רוא בקל רם לפני לקוחותיה. תרי גיל משעשע: מבריק לאינטלקטור אלים ושיר-הלל למילה הכתובה.

עדינה פינירו

העולם הזה 2709

לופינו ומרטיני: כמו אופרטה וינאית

שקורה שם הוא אמיתי ואמין בערך כמו אופר' טה וינאית, והסיפור נעצר כל כמה דקות כדי לפנות לטנור זמן לעוד שיר אחד או שניים. רובן מאמוליאן, מגדולי בימאי הוליווד של שנות ה-30, קורץ כאן לכל הכינויים, עושה צחוק מן המיתוס ההוליוודי של סירטי-המשע, רומז בלעג על מאפיונרים שמטפחים לעצמם זמרי חצר, ומשתמש בתאורה אכספרסיוניסטית מאיימת כאפקט הומוריסטי-פארודי.

קריצות לכל כיוון

גיי דספראדו (לב, תל-אביב, ארצות-הברית) — סרט משנת 1936, שעבר כבר את כל הקרינות-החצות בתל-אביב, לפני שנמצא בית-קולנוע שהיה מוכן להציג אותו ב' צורה נורמלית. מדובר בבדיחה מלאת המצ' אות, בתנאי שלא מתייחסים אליה ברצינות ומקבלים את הסיפור כארודיה של פארודיה. הדספראדו? הם שודדים מכסיקאיים נור' אים, בראשותו של בראגאנצה האיום. למרות שמם הנורא, הם דווקא חביבים, אוהבים מו' סיקה ובעלי חוש כבוד מפותח ביותר. בתחילת הסרט הם עדיין מקנאים בעמיתיהם שמעבר לגבול ובשיטות-הפעולה שלהם, כפי שהן מוצ' גות בסירטי הגנגסטרים ההוליוודיים, אבל ב' סוף הסרט, הם כבר יודעים ששוב להם כמו שהם.

מה שקורה בין ההתחלה לסוף, קשור באה' בתו של בראגאנצה למוסיקה, שכתוצאה ממנה הוא מגייס בכוח טנור מבטיח לכנומיה שלו, מה

סיסמות נבובות

נערי 1969 (בן-יהודה, תל-אביב, ארצות-הבר' רית) — מסע אל מרד נעו' רים בסוף עידן הפרחים. ארנסט תומפסון, עושה רושם שהוא מדבר על חוויות אנשיות מאותה התקופה, אבל נדמה שמעבר לערך ה' נוסטאלגי של חוויות אלה לבנו, יש לו מעט מאוד מה לחלק עם הצופים בנידון.

מישפחה אמריקאית ממוצעת. הבן הבכור תמור לפי המידות של אמריקה הישנה. מצטיין בספורט, גברתו, נשלח להילחם בויאטי-נאם, ואביו נאה בו מאוד. הבן הצעיר לומד באוניבר' סיסה, ממגן נגד המילחמה, אוהב ספרים תחת שרירים — זו "אמריקה הצעירה" שהאב אינו יכול להבין ואינו יכול לשאת.

הלימודים הם אמצעי להשתמש מלישכת-ה' גיוס, הגבול הקנדי בצפון הוא מיתוי מתמיד למי שאינו יכול לקחת את הלימודים ברצינות. מושבות של הימים ערומים מציעות אהבה ותה צמחים. ניל ארמסטרונג עושה צעדיו הראשונים

קיפר סאתרלנד ווינונה רידר: חביבים

על הירח, האומה עומדת לשנות את מניה. זיכרונותיו של תומפסון מנפים כמה אירו' עים היסטוריים לא מחות חשובים, כמו רצה בובי קנדי ומארסין לותר קינג, שקרו שנה אחת בלבד קודם לכן. אולי כדי שיוכל להגיע ביתר קלות לסוף המתקתן של הסרט, שבו קורבנות ויאטי-נאם שתפו בזמם את המריבות, המחאה — אינה בורחת לקנדה, אלא מתמודדת עם המ' ציאות, ועוד סיסמות נבובות מן הסוג הזה.

אייאפשר לעקוב אחרי התוכנית ואייאפשר לפגוש את האורחים. זה נחמד מאוד לפרסם בכל בר קר עשרות טיולים וספורים, אבל בפסטיבל סרטים יש להניח שהמודר מנים רוצים קודם כל לראות את הסרטים החדשים ואחר כך גם לטייל. ובכלל, אם מדובר בתיירות, אז למה לעשות זאת בחודש יולי, כשמסקווה בוערת ואייאפשר לה שיג קוביות-קרח?

אבל האמת היא שכל הפגמים האלה הם רק תוצאה של מהפכות. פעם, כך סיפרו לי ותיקים, היה סדר בבאלגן. היו פחות אורחים, כי רבים פחדו לבוא, והיו פחות סר' טים, כי את הרוב פסלה הצנוורה. לכל אורח היה צמוד שומר, והיה קל יותר לפגוש את האורחים באמ' צעות השומרים. אבל אם צריך לב' חור בין הסדר והוא לבין הבאלגן הזה הרי ברור מה עדיף.

אין דבר, תנו צ'אנט לפרסטרורי קה. יקח קצת זמן ללמוד איך היים' עם החופש.

תל-אביב: מלון טרמינוס

העולם הזה 2709